

een leider te volgen. Ieder ontwikkeld liberaal krijgt langzamerhand zijn eigen systeem, en wordt zijn eigen leider, bijna even sterk als dit onder de geloovige Protestanten het geval is.

Men verwacht dan ook weder ten laatste eenige samenwerking van de minderheden op een wet, die nog groeit, of naar een program, dat bij de partijen in de maak is. Vooral de Roomschen zijn vol moed, dat zij, geleerd door de gebeurtenissen in België, ook van de kleschreithouding in ons land, voordeel voor hun partij, dat is de Roomsche kerk, behalen zullen.

Feitelijk is nu reeds, in sommige gevallen, de Roomsche invloed overwegend, al is ze ook in getal nog in de minderheid. Wat zij niet wil, komt in vele gevallen ook niet tot stand. De vraag, hoe en door welke middelen zij tot hun doel komen, is voor hen van zeer ondergeschikt belang, als zij er maar komen. Zij weten alle staatspartijen te gebruiken, dan eens met deze en dan weder met gene samenwerking.

Zelfs de liberalen staan tegenover de Roomschen zwak. Nu zal de leus zijn: "Tegen het clericalisme!" Maar straks als zij de eene of andere wet er door willen hebben, zullen ze weder met de hulp der clericalen hun doel bereiken.

Het meest is echter te betreuren het droevig verschijnsel, dat onder hen, die noch Roomsch noch liberaal zijn, zoo weinig te bespeuren is van iets, dat op een beginsel gelijkt.

Rome heeft eene kerk, geloof aan de Ambten, heeft eene Philosophie, eene Theologie, eene Roomsche letterkunde, kunstvoeding, tal van vereenigingen, die geen complot tegen de kerk vormen maar aan het kerkelijk gezag zich onderwerpen, en dat alles in verband met machtige invloeden, van de hoogste kringen af tot de laagste toe, op elk terrein van het leven en der bedrijvigheid.

En wat heeft het Protestantisme daar tegenover te stellen?

Ach, wat heeft het meer dan woorden, klanken, grootspraak, spelen met de martelaarskronen der voorgelachten, terwijl tienduizenden naar geen kerk meer omzien, en de marteling van eene preek aan te hooren eene te zware achtig is.

Maar, zult gij zeggen, het Protestantisme geeft immers den Bijbel, het Evangelie! En ze ook in getal het (zoals ik het eene hoord noemen) "geloofwijd deel der gemeente" is en blijft immers: Tegen de revolutie het Evangelie! En tegen Rome het Evangelie!

O seker, het Protestantisme heeft zulke klanken en leuzen, maar het is de zaken kwijt!

Het Protestantisme, in zijn geheel omvang genomen, heeft geen Bijbel meer en geen Evangelie! De wetenschap heeft den Bijbel van zijn bovennatuurlijk karakter en Goddelijke autoriteit ontdaan, en gaat voort dit te doen, altijd onderzoekende om welken en hoedanigen tijd der Bijbelboeken ontstaan zijn of ontstaan moeten naar het oordeel der geleerden, die in 1896, na Christus, leven.

Neen, het hedendaagsche Protestantisme heeft geen Bijbel meer, in den gemoed en bekende oorspronkelijken zin van het woord.

Er bestaat nog slechts eene Israëlitische letterkunde en eene oud-Christelijke letterkunde, waaruit de ontwikkeling der godsdienstige ideeën te leeren is, en waaruit geleerd wordt, hoe het geloof in Jezus als Zoon Gods en Zaligmaker der wereld is ontstaan, en wat waarde dat een en ander heeft voor het godsdienstig en zedelijk leven der Christenen in den tegenwoordigen tijd.

Zulke bolwerken betekenen tegenover het geslacht van Rome niet veel.

Feitelijk wordt de verdediging tegen Rome's macht dan ook in geheel andere dingen gezocht dan in het Evangelie.

En het moeielijk, of eigenlijk het droevigst van alles is nog, dat men elk en een tegelijk, die op een vast en blijvend standpunt van belijdenis en kerkelijk leven aandringt, het verwijt naar het hoofd slaagt: gij zij Roomsche!

Zoodra de Roomschen zich sterk genoeg gevoelen om alleen, zonder de hulp der liberalen, het land te beheerschen, zullen ze dat ook wel doen. Maar zoolang het uitzicht hierop nog niet gunstig is, zullen die beide staatspartijen, dan eens samen doen en dan weder heftig tegenover elkander staan, al naarmate het belang van het oogenblik de eene of andere gedragslijn vordert.

De grondgedachte van dit opstel kan niet open genoeg uitgesproken noch te dikwijls herhaald worden.

Het Protestantisme is een geestelijk verschijnsel, dat moet wegsterven als het af gaat van zijn geestelijken wortel.

Rome wint niet door benoemen of favours. Die neemt het op den koop toe. Maar Rome's eigenlijke macht schuilt in het onverbreidelijk vasthouden aan zijn geestelijk uitgangspunt.

Daar wortelt zijn kracht en zijn eenheid.

Op Protestantisch terrein daarentegen zijn eerst de Groningers, toen de Modernen aan het loswrikken gegaan van het fundament waarop hun eigen huis stond.

En thans ziet men de Ethischen en Methodisten aldoor bezig om hetzelfde te doen, alleen maar zonder dat ze het zelf merken.

Vandaar ons gestadig roepen: Keer tot het Calvinisme terug!

Daarin, en daarin alleen schuilt voor de Protestanten in Nederland profetie van toekomst.

Officiële Berichten.

(Met verkorting uit het Kerkblad van 16 October).

Aan de Eerw. Kerkheraden!

In uitvoering van het besluit der Generale Synode te Middelburg wordt, te beginnen met deze maand, voortaan aan elke kerk een present-exemplaar van *Het Kerkblad* gezonden voor haar archief en ten gebruike bij voorkomende zaken.

Wie nog geen exemplaren mocht ontvangen hebben, of deze niet aan het juiste adres, gelieve hiervan opgave te doen aan den Uitgever, den heer G. Ph. Zalsman te Kampen.

REN.

Uitbreiding der Theologische School.

Ondergetekende maakt door dezen bekend, dat aan Ds. G. Sybesma te Surhuisterveen, op zijn daartoe gedaan verzoek, eervol ontslag is verleend als *Class. Coll. Correspondent voor de Uitbreiding der Theol. School*, voor de Classis Drachten, en dat in zijne plaats is benoemd Ds. H. Siertsema te Drachten.

De kerkheraden in voornoemde Classis alsmede de *Class. Collectant-Correspondenten* en de andere Classen onder kerk gelieven hiervan nota te willen nemen.

De *Algemeene Thesaurier voor de Uitbreiding der Theologische School*, J. NEDERHOED.

Middelburg, 12 Oct. 1896.

Generale Kas voor Emeriti Pred., Pred. Wed. en Weezen.

Deputaten der Generale kas, vergaderd te Utrecht den 30en September j.l., gehoord hebbende het verslag van den Algemeenen penningmeester dier kas, hebben besloten een dringend verzoek te richten tot de Gereformeerde Kerken in Nederland, om dit jaar eens *derde collectie* ten behoeve dier kas te willen houden.

Ook worden de Kerken, die de tweede collectie nog niet hielden, dringend vermaand, dat zoo spoedig mogelijk te doen. Voor de uitbetaling (tegen) op den eersten October was p. m. f. 3000 te weinig in kas. Dit te kort zal, als

alle Kerken de tweede collectie hebben gehouden, wel gedekt zijn, maar dan is er voor den eersten Januari opnieuw een som van p. m. f. 6000 noodig. Zonder eene *derde collectie* komen die gelden er niet en kan de penningmeester aan de *verplichting* des kas niet voldoen.

Door het besluit der Generale Synode te Middelburg leven we tot Januari 1898 in een tijd van overgang, waarin de behoefte aan geregeld collecteren niet minder is dan te voren, zal de penningmeester niet in groote moeilijkheden geraken.

Wilt daarom, broeders, den penningmeester verblijden door milde en tijdig gehouden collecten, want de verplichting der kas is immers de verplichting der kerken.

Namens Deputaten der Kas.
A. VAN DER SLUIS, Voorz.
H. BRINK, Secretaris.
G. BRUGMA, Penningm.

Buitenland.

Noorwegen. Verbanning van de klassieke talen.

Terecht heeft het opzien gebaard, dat in Noorwegen de Grieksche en Latijnsche talen aan de hoogeschoolen niet meer onderwezen worden. Deze paedagogische revolutie geldt alleen voor Noorwegen, niet voor Zweden. De meer conservatieve richting die men in Zweden volgt, maakt zulke maatregelen in Zweden ondenkbaar. De Noorwegse Storting (riksdag) besloot in een harer laatste zittingen, dat de Latijnsche en Grieksche taal uit de hoogeschoolen verbannen moesten worden, tegelijk bevelende, dat men zich meer moest gaan toelagen op de bestudering van de moderne talen. Dit besluit heeft de koning geaccepteerd. Om het te kunnen verstaan, hoe zulk een wet mogelijk werd, moet men weten, dat kleine boerendorprijders der volkschool de meerderheid in den Riksdag vormen en daardoor ook den grootsten invloed uitoefenen op de regering des lands. Op het gebied der school zoekt deze meerderheid de verschillende graden van ontwikkeling uit te wisselen, terwijl ook het doel, dat de volkschool najaagt, veel hooger geplaatst wordt, als de armoede des volks en de verstrooide bevolking des lands veroorlooft. Wanneer het nu nog gelukt om de hoogeschoolen naar beneden te trekken, dan ontstaat daardoor zekere gelijkheid in het weten. Op deze manier verdedigt men, althans van liberale zijde, de verbanning der klassieke letteren uit het hooger onderwijs.

De liberalen van Noorwegen zien het zeer wel in, dat de studie van de klassieke letteren het liberalisme, dat thans in Noorwegen den boventoon voert, in den weg staat.

Men brengt naar aanleiding van deze verandering in Noorwegen in herinnering, welk antwoord Luther indertijd gaf op de vraag: "Wat geeft het voor nuttigheid de Grieksche, Latijnsche en Hebreusch taal te leeren?"

"Al was er geen ander nut aan deze talen, dan zou ons dit terrecht verheugen, dat er zulk een edele, ijne gave Gods is, waarmee ons Duitschers God bijna boven alle landen opwekt en begenadigt. Men ziet het niet dikwijls, dat de duivel ze heeft laten opkomen door de hoogeschoolen en kloosters, ja ze hebben altijd op het hoogst daartegen gewoed en ze woeden nog daartegen. De duivel rook het gebruid wel; waar die talen te voorschijn kwamen, moest zijn rijk een gat krijgen, dat hij niet gemakkelijk meer kon toestoppen.... Zoo lief ons nu het Evangelie is, laat ons even krachtig aan de oude talen vasthouden; want God heeft zijne Schrift niet te vergeefs in twee talen laten schrijven, het oude Testament in 't Hebreusch, het nieuwe in het Grieksch.... Laat het ons gezegd zijn, dat wij het Evangelie niet goed kunnen behouden zonder de talen; de talen zijn de scheiden, waarin het mes des geestes steekt. Zij zijn de kast, waarin men het kleindood draagt.... Ja, waar wij er toe komen, dat wij de talen laten varen, zoo zullen wij niet alleen het Evangelie verliezen, maar moeten wij ook eindelijk daartoe komen, dat wij nog goed Latijn noch Duitsch zullen kunnen schrijven."

WINCKEL.

Voer Kinderen.

XXII.

EEN RUK TEGEN ZICH ZELF VERDEELD.

De Keulenaars waren zeer bezorgd, toen zij van de toerusting van den aartsbisschop hoorden. Thans hielden zij niet alleen des nachts, maar ook overdag hun poorten gesloten, omdat zij vreesden, dat de aartsbisschop hen plotseling zou overvallen. Want deze had reeds dikwijls bedreigd, dat hij de stad niet gewild tot onderwerping zou brengen. Daarom werd nu niemand binnengelaten, die niet bewijzen kon, dat hij een vriend van Keulen was. Wel had de aartsbisschop op een vraag van den stedelijken Raad, de verzekering gegeven, dat hij zich niet tegen de stad wapende, doch men vertrouwde hem niet. Men was te goed met zijn twistig karakter bekend, en daarom maakten de burgers zich gereed, ten einde iederen aanval te kunnen weerstaan.

De oude, verroeste wapenrustingen werden thans weer te voorschijn gehaald, en oefeningen met het zwaard en den boog gehouden. Het meest geduchte wapen evenwel, waren de metscherpe spekers beslagen zware strijkkolven. Gansche Keulen weerkonk weder van het krijtsrumoer. De stad had reeds dikwijls genoeg bezwezen, dat zij voor haar vijanden geducht kon zijn, en de aartsbisschop zou dat in latere jaren zelf ondervinden. Want toen hij in 1283 met graaf Adolf van Berg in oorlog was, streken de Keulenaars tegen hem, brachten hem op 5 Juni bij Woeringen 1 een zware nederlaag toe, en namen hem zelf gevangen. Dittmaal echter bemerkten zij spoedig, dat hij werkelijk dittmaal niet op hen het oog had. Toch verslapte hun waakzaamheid niet.

Onder degenen die ten strijde opgeroepen waren, heerschte groote ontevredenheid. Juist waren ze uit een krijg teruggekeerd, die hen maandenlang van hun woning verwijderd gehouden had, en nu moesten zij opnieuw van vrouw en kind scheiden en naar het slagveld trekken. De ontevredenheid werd er niet minder op, toen ze hoorden, dat de tocht tegen Nuys was, want daar hadden vele krijgers bloedverwanten en vrienden, tegen wie zij nu ronden moesten strijden. Natuurlijk wakkerde dit den krijtslust niet aan en de aanvoerders hadden dan ook al hun strengheid noodig om orde en tucht onder hen allen te handhaven. Eindelijk verscheen de aartsbisschop. Hij beoed een vurig strijd, dat ondanks den last, dien het droeg, zich met het grootste gemak voortbewoog. De aartsbisschop was in een glanzende, stalen wapenrusting gekleed, die hem

1) Ook in onze geschiedenis wel bekend.

van het hoofd tot de voeten bedekte, en niemand zou achter zijn krijgsachtige gestalte een dienaar der kerk gezocht hebben. Dittmaal werd hij niet, gelijk anders, door zijn mannen met luide toelichtingen begroet. Daarom reed hij met een duister gelaat naar de open plek in het midden van het legerkamp, waar zijn tent reeds opgeslagen was. Hier waren de aanvoerders bijeen, wachtend op zijn komst. De aanzienlijkste onder hen, ridder Greif van Greifstein, trad op den bisschop toe en begroette hem eerbiedig. Deze beantwoordde den groet op trotsche, genadige wijze en sprak toen.

"Wat scheelt mijn mannen, ridder? Allen zijn stil bij mijn komst, en niemand groet mij. Ik ben dat anders gewoon."

"Hoogerwaard heer," antwoordde de ridder, "al wil het niet verzuigen, dat de krijgers dittmaal zeer onwillig en ontevreden zijn."

"Waarom?" vroeg de aartsbisschop.

"Zij moeten te dikwijls in 't veld; zij waren dittmaal liever thuis gebleven."

"De drommel hale hen," zei de bisschop toornig. "Als ik gebied, hebben zij te gehoorzamen, en wee hem, die daarin te kort schiet!" Dit zeggende, legde hij zijn hand op het gewest van zijn zwaard en keek grinnig om zich heen, alsof hij gereed was, een schuldige onmiddellijk het hoofd te kloven.

Doch niemand verroerde zich; alles bleef stil. Zij wisten, dat er met den bisschop niet te spotten viel. Zij vreesden, doch tegelijkertijd haatten zij hem, hoewel hij hun eigen meester was. De aartsbisschop steeg nu van zijn paard en begaf zich in zijn tent. Deze was vrij ruim, en door een kleed in tweeën gedeeld. De kleinste helft diende tot slaapvertrek, de grootste tot woonvertrek en vergaderzaal. Nadat de bisschop hier zijn wapenrusting had afgelegd, liet hij de aanvoerders binnenroepen. Toen ze allen vergaderd waren, sprak hij hun dus toe:

"Edele ridders, dittmaal geldt het een bijzonder zaak. Het zal u reeds bekend zijn, dat een bedrieger opgetreden is, die zich voor keizer Frederik uitgeeft. De Keulenaars hebben zijn bedriegerij doorgrond en hem met schimp en hoop verjaagd. In Nuys echter (de drommel hale het nest) heeft men hem opgenomen en steun verleend. Ik ben voornemens, voor zoover dit in mijn macht staat, aan deze bedriegerij een einde te maken, en alzoo onze edelen koning en ons vaderland een dienst te bewijzen. Daarom heb ik u laten ontbieden, ten einde met mij tegen Nuys op te trekken en van die goddeloze stad te eischen, dat zij den bedrieger uitlevere. Doet zij dit niet vrijwillig, dan moeten we haar met geweld tot uitlevering dwingen."

"Daarvoor is ons aantal te klein," riep een der aanwezigen, "dan had men alle strijdvaardigen mannen moeten oproepen; nu hebben we nauwelijks de helft."

"Wie zegt daar dat ons aantal te klein is?" antwoordde de aartsbisschop. "De poorters zijn veel te laf, dan dat zij ons zouden durven wederstaan."

"Met uw verlof, hoogerwaard heer," zei deridder van Greifstein, "Nuys is een weerbare stad. Ook ik vrees, dat wij tegen haar niets zullen uitrichten."

"Als ge bang zijt," zoo boonde de bisschop, "dan laat hen u laten ontbieden, ten einde met mij tegen Nuys op te trekken en van die goddeloze stad te eischen, dat zij den bedrieger uitlevere. Doet zij dit niet vrijwillig, dan moeten we haar met geweld tot uitlevering dwingen."

"Daarvoor is ons aantal te klein," riep een der aanwezigen, "dan had men alle strijdvaardigen mannen moeten oproepen; nu hebben we nauwelijks de helft."

"Wie zegt daar dat ons aantal te klein is?" antwoordde de aartsbisschop. "De poorters zijn veel te laf, dan dat zij ons zouden durven wederstaan."

"Met uw verlof, hoogerwaard heer," zei deridder van Greifstein, "Nuys is een weerbare stad. Ook ik vrees, dat wij tegen haar niets zullen uitrichten."

"Als ge bang zijt," zoo boonde de bisschop, "dan laat hen u laten ontbieden, ten einde met mij tegen Nuys op te trekken en van die goddeloze stad te eischen, dat zij den bedrieger uitlevere. Doet zij dit niet vrijwillig, dan moeten we haar met geweld tot uitlevering dwingen."

"Daarvoor is ons aantal te klein," riep een der aanwezigen, "dan had men alle strijdvaardigen mannen moeten oproepen; nu hebben we nauwelijks de helft."

"Wie zegt daar dat ons aantal te klein is?" antwoordde de aartsbisschop. "De poorters zijn veel te laf, dan dat zij ons zouden durven wederstaan."

"Met uw verlof, hoogerwaard heer," zei deridder van Greifstein, "Nuys is een weerbare stad. Ook ik vrees, dat wij tegen haar niets zullen uitrichten."

"Als ge bang zijt," zoo boonde de bisschop, "dan laat hen u laten ontbieden, ten einde met mij tegen Nuys op te trekken en van die goddeloze stad te eischen, dat zij den bedrieger uitlevere. Doet zij dit niet vrijwillig, dan moeten we haar met geweld tot uitlevering dwingen."

"Daarvoor is ons aantal te klein," riep een der aanwezigen, "dan had men alle strijdvaardigen mannen moeten oproepen; nu hebben we nauwelijks de helft."

"Wie zegt daar dat ons aantal te klein is?" antwoordde de aartsbisschop. "De poorters zijn veel te laf, dan dat zij ons zouden durven wederstaan."

"Met uw verlof, hoogerwaard heer," zei deridder van Greifstein, "Nuys is een weerbare stad. Ook ik vrees, dat wij tegen haar niets zullen uitrichten."

"Als ge bang zijt," zoo boonde de bisschop, "dan laat hen u laten ontbieden, ten einde met mij tegen Nuys op te trekken en van die goddeloze stad te eischen, dat zij den bedrieger uitlevere. Doet zij dit niet vrijwillig, dan moeten we haar met geweld tot uitlevering dwingen."

"Daarvoor is ons aantal te klein," riep een der aanwezigen, "dan had men alle strijdvaardigen mannen moeten oproepen; nu hebben we nauwelijks de helft."

"Wie zegt daar dat ons aantal te klein is?" antwoordde de aartsbisschop. "De poorters zijn veel te laf, dan dat zij ons zouden durven wederstaan."

"Met uw verlof, hoogerwaard heer," zei deridder van Greifstein, "Nuys is een weerbare stad. Ook ik vrees, dat wij tegen haar niets zullen uitrichten."

"Als ge bang zijt," zoo boonde de bisschop, "dan laat hen u laten ontbieden, ten einde met mij tegen Nuys op te trekken en van die goddeloze stad te eischen, dat zij den bedrieger uitlevere. Doet zij dit niet vrijwillig, dan moeten we haar met geweld tot uitlevering dwingen."

"Daarvoor is ons aantal te klein," riep een der aanwezigen, "dan had men alle strijdvaardigen mannen moeten oproepen; nu hebben we nauwelijks de helft."

"Wie zegt daar dat ons aantal te klein is?" antwoordde de aartsbisschop. "De poorters zijn veel te laf, dan dat zij ons zouden durven wederstaan."

"Met uw verlof, hoogerwaard heer," zei deridder van Greifstein, "Nuys is een weerbare stad. Ook ik vrees, dat wij tegen haar niets zullen uitrichten."

"Als ge bang zijt," zoo boonde de bisschop, "dan laat hen u laten ontbieden, ten einde met mij tegen Nuys op te trekken en van die goddeloze stad te eischen, dat zij den bedrieger uitlevere. Doet zij dit niet vrijwillig, dan moeten we haar met geweld tot uitlevering dwingen."

"Daarvoor is ons aantal te klein," riep een der aanwezigen, "dan had men alle strijdvaardigen mannen moeten oproepen; nu hebben we nauwelijks de helft."

"Wie zegt daar dat ons aantal te klein is?" antwoordde de aartsbisschop. "De poorters zijn veel te laf, dan dat zij ons zouden durven wederstaan."

"Met uw verlof, hoogerwaard heer," zei deridder van Greifstein, "Nuys is een weerbare stad. Ook ik vrees, dat wij tegen haar niets zullen uitrichten."

"Als ge bang zijt," zoo boonde de bisschop, "dan laat hen u laten ontbieden, ten einde met mij tegen Nuys op te trekken en van die goddeloze stad te eischen, dat zij den bedrieger uitlevere. Doet zij dit niet vrijwillig, dan moeten we haar met geweld tot uitlevering dwingen."

"Daarvoor is ons aantal te klein," riep een der aanwezigen, "dan had men alle strijdvaardigen mannen moeten oproepen; nu hebben we nauwelijks de helft."

Advertentien.

De Heere verblijdde ons heden met de geboorte van eenen ZOON.

P. N. HÖWELER.

J. HÖWELER—VAN BEER.

Amsterdam, 14 Oct. 1896.

Heden ontslep in haren Heere en Heiland, na een hevige ziekte van slechts enkele dagen, ten huize van Ds. VAN DUKEN, te Aalten, mijne geliefde Echtgenoot, AAGJE KAARS Cn., in den ouderdom van ruim 46 jaar.

J. APPEL Cn.

Eiland Marken, 10 October 1896.

Tot diepe droefheid van mij, mijne kinderen en behuwdkinderen, overleed heden na een langdurig, doch geduldig lijden, plotseling, onze innig geliefde Echtgenoot en Vader,

JAN VAN HEUKELOM,

in den ouderdom van 63 jaren.

Allen, die hem gekend hebben, kunnen beseffen, hoe zwaar ons dit verlies valt, schoon wij niet treuren als degenen, die geen hoop hebben.

Wed. J. VAN HEUKELOM—REINDERS.

Renkum, 7 Oct. 1896.

In den ouderdom van 63 jaren ontviel ons heden plotseling, na een langdurig en geduldig lijden, onze geliefde Broeder

JAN VAN HEUKELOM.

De Reformatie der Kerken had van den beginne zijn hart. Als Ouderling was zijn handel en wandel in de gemeente eene bejelden van het Gereformeerde beginsel, dat hij liefhad. Kerkeraad en gemeente verliezen in hem een waardigen broeder. Vertrouste de Heere zijne diensbedroefde weduwe en geliefde kinderen.

Namens den kerkeraad der Geref. kerk van Renkum en Doorwerth, Ds. A. DE Vlieg, Præsies.

A. KROON A.Z.S., Scriba.

Renkum, 7 Oct. 1896.

De Heeren Mevrouw VAN SCHELVEN—DE JONGE, betuigen hunnen dank voor al de bewijzen van belangstelling in de laatste weken door hen ontvangen.

Amsterdam, 15 October 1896.

L. G. WEISZ & Co.,
Commissarissen in Effecten,
Prinsengracht bij de Prinsensstraat,
No. 157,
AMSTERDAM.

Vrije Universiteit.

In dank ontvingen:

Voor de Vereeniging:

Aan Contributie:

Door den heer G. W. Nederbragt te Velp f. 293.75; door den heer P. Veenhuizen te Smilde f. 16; door den heer J. van Bosheide te Voorst f. 25.50; door den heer W. Wolzak Gz. te Alkmaar f. 32; door het lokaal comité te Amsterdam, iste storting f. 5.50; door den heer A. G. van Deth te Brussel f. 1.85; door den heer K. Bakker te Heer Hugowaard f. 23; door den heer Johs. de Jongh te Haarlem iste storting f. 100; door J. van Wolfwinkel te Schiedam f. 14.20; (1895) van den heer v. H. f. 2.50; van M. te U f. 2.35; door den heer P. Adriaanse te Helder f. 25.

Aan Collectie: (voor de Theol. Fac.)

Van de Geref. Kerk te Heeg f. 19.12; van idem te Axel A f. 9.17 en Axel B f. 11.06 (halve coll.); van idem te Berghem f. 3.15; van idem te De Krim f. 5.63; van idem te Luten f. 6.92; van idem te Alkmaar f. 29.97; van idem te Zuidland f. 6.70.

Aan Schenkingen:

Door Ds. P. J. W. Klaarhamer te Utrecht van K. f. 1; van N. N. f. 5; van A. N. E. f. 3; samen f. 9; door den heer W. H. Massink te Doorn, van J. S. f. 5; van D. v. G. f. 1.

Voor de Medische Faculteit:

Door Ds. P. J. W. Klaarhamer te Utrecht van A. N. E. f. 3; door W. H. Massink te Doorn van M. f. 2.60.

Voor het Hospitaal:

Van Spoornijph. f. 2.15.

Voor het Studiefonds:

Door Ds. P. J. W. Klaarhamer te Utrecht van A. V. E. f. 2.

S. J. SEEFA T.

Hilversum.

Geteuten allen kreaturen verborgen schijnt te zijn, ligt met pen en inkt geschreven, en kan voorgesteld worden; namelijk de tijdsrekening van de schepping der eerste menschen af aan tot op dezen dag, is naar de Heilige Schrift, den Bijbel, zonder gissing of feil, gelijk met de Joodsche tijdsrekening; dezelfde 5657 jaren zijn duidelijk aangewezen. Ook het juiste jaar waarin geboren, en het jaar waarin ontslapen is de Koning David en het juiste jaar waarin geboren is, Christus, de Heere.

D. ONOS.

Haarlemmermeester.

Middelburg, 12 Oct. 1896.

Vrije Universiteit.

De Jaarlijkse Bidetond zal, zoo de Heere wil, gehouden worden op **Maandag 19 October o. v.**, des avonds te half acht uur, in de *Kaisergrachtkerk*.

Voorgangers: Ds. K. FERNHOOT, Predikant te Utrecht en Ds. P. A. E. SILLEVIS SMITT, Predikant te Rotterdam.

Namens het Lokaal-comité "Amsterdam", H. POWELS, Voorzitter.

G. H. A. GROSEDE, Secretaris.

Amsterdam, 16 October 1896.

Voor Heeren Directeuren, Curatoren, Professoren, Studenten en hunne Dames, zullen op de onderstaande gaanderij tegenover den predikstoel plaatsen gereserveerd worden.

Theologische School

der Gereformeerde Kerken in Nederland.

In de maanden Augustus en September ontvingen we de volgende collecten: Van de Gemeenten: Akkerwoude f. 2.50; Anjum f. 14.50; Blijja f. 8.10; Dokkum f. 15.16; Dokkum B f. 15.06; Driesum f. 11.70; Ee f. 7.80; Engwierum f. 5.05; Ferwerd f. 13.14; Hantum f. 3.30; Hollum f. 2; Holwerd f. 5.03; Lioestens f. 5.60; Metslawier en Nijawier f. 3.34; Murmerwoude f. 4.15; Nes en Wierum f. 3.74; Nijkerk f. 5.35; Paesens f. 9.63; Raard f. 6.85; Reitsum f. 9.81; Rinsumageest f. 10.87; Wanswold f. 22.35; Huizen f. 3.75; Ommen f. 12; Bergenheem f. 2.76; Schoonhoven B f. 6.66; Loosduinen f. 13.90; Kampen f. 43.97; Wirdum f. 5.33; Garijn f. 6.25; St. Anna Parochie B f. 5.3; Boxum f. 8.41; Beetum f. 5.50; St. Jacobi Parochie f. 2.65; St. Anna Parochie A f. 8.50; Berlikum f. 8.60; Britsum f. 6.05; Marum f. 8.50; Wartena f. 0.81; Bergum f. 3; Stiens f. 2.45; Oenkerk f. 9.11; Heerjansdam f. 6.42; Rijsoord f. 6; Zuidlief f. 1.85; Aals f. 2.98; Geldermalsen f. 4.20; Poederloot f. 1.50; Herwijnen f. 7.75; Well f. 4.25; Vuren f. 1.25; Rossum f. 1.